

че тази вода наистина била лековита, и че тъкмо от миризмата може да се познае, че водата е лековита. За ден, за два дни всичко ще бъде изчистено и пометено, обещаваеше верният прислужник. Тук идват болни от всички краища, и те до един се излекуват с вяра и търпение...

— Има ли тук болни? — спря се за миг владетелят.

— Не. Ние ги изпъдихме до един още щом пристигнахме! — поклони се Мар.

— Добре сте направили, — мръдна сухата си мургава глава владетелят. — Но как ще вляза в тази мърсотия, как ще се къпя в тази локва? — избухна пак той.

— Не се безпокой, господарьо! — усмихна се угоднически Мар. — Още утре изворът ще бъде почистен и посипан с чисти бели камъни от реката. И тогава изворът ще заприлича на твоята морска баня.

Владетелят седна на един стол до стълба и се замисли дълбоко. Тежки и опасни мисли се дилеха под черното му сбръчкано чело. Те се трупаха като облаци, за да се превърнат на гръмотевици и при най-незначителния повод. Старият верен прислужник познаваше това мълчание на господаря си, беше изпитал и на своята глава тези страшни избухвания. И поради това, той трепереше сега и не знаеше каква приказка да подхване и как да успокои сърдития и вечно недоволен владетел. Дотегнал му беше този живот при зловния и жесток човек, но нямаше какво да прави — трябваше да слугува и да го понася. В двореца беше по-друго. Там понякога се случваше Лира, едничката дъщеря на владетеля. И само пред нея той млъкваше и се успокояваше. Но сега Лира я нямаше — как ще